

Comentariul poeziei Am azvarlit cu dreapta ale Ursitei zaruri scrisa de Vasile Voiculescu

"Ultimele sonete inchipuite ale lui Shakespeare [...]" reprezinta o experienta unica in literatura noastra, bineinteles ele nefiind traduceri din Shakespeare decat in sfera imaginarului, punandu-se astfel peste aceste sonete pecetea personalitatii poetului roman.

Cel care iubeste, vrea sa spuna poetul in acest sonet, are un tel mai sus decat acela al simturilor. Idealul lui este desavarsirea.

Iubirea i-a fost sortita de Ursita, ca pe o esenta a luminii si a vietii: "Am azvarlit cu dreapta ale ursitei zaruri/ Si mi-ai cazut tu, vajnic mantuitor de rani/ Azi toate-mi vin prin tine... si intre mii de haruri/ primesc chiar zorii zilei ca pe un dar al tau."

Iubirea este cunoastere si deschidere spre tainele universului. La V. Voiculescu pasiunea este unita cu ratiunea si prin acestea se ajunge la esenta iubirea e deci lumina si asemenea luminii devine eterna: "Alaturi de lumina creata-n empireu/ Iubirea fu o noua lumina peste lume/ O poate-aprinde singur, el siesi Dumnezeu."

Iata ca din nou, ca si in alte sonete, iubirea este Nemurire, Esenta, Arhetip.

Aceasta noua lumina adusa de Dumnezeu este eterna, ea fiind izvorul creatiei. Ea, iubirea este purificatoare, iar in sufletul poetului se amplifica devenind un soare rasfrant un soare launtric: "In inima mea arde acest launtric soare/ Din haosul vietii mi-te-a dezvaluit/ Pe tine, frumusete atotcotropitoare/ Vast cosmos, ce-n orbita-ti m-ai prins, biet satelit" E in aceste versuri un simbolism ascensional care cotropeste intreg universul. Iubirea este acum universul, cosmosul, iar puterea ei este purificatoare. Nimic carnal, totul e inaltime si frumusete. Poetul e acum un satelit in vast cosmos al iubirii dar in jurul ei graviteaza si alti astri care nu fac altceva decat sa potenteze forta atotcotropitoare a iubirii prin lumina lor.

Poetul se avanta impreuna cu acesti astri in imperiul iubirii creand un cantec asemenea "muzicilor din sfere". "Si-n juru-ti cu alaiul de astri ma avant/ Pe muzica de sfere de-a pururi sa te cant" Lumina pe care o genereaza acest cosmos vast este o metafora a intensitatii. Puritatea vine din concentrarea catre inaintea a ideii de iubire, din sinteza dintre pasiune si ratiune, din forta inaltului fata de simturi, caci aceasta forta este cea care nu diminueaza cu nimic iubirea, ci o reveleaza ca pe o cunoastere a sinelui.